

Cap Roig es deixa anar

Els ídols dels 80 es reivindiquen amb un directe rotund davant d'un auditori gairebé ple per fans

Hombres G van oferir dilluns a Cap Roig una de les nits més intenses d'aquesta temporada.

ESPERANÇA PADILLA

Els Hombres G eren una debilitat generalitzada durant la segona part dels anys 80 -les xifres ho demostren: van vendre milions de discos a Espanya i Sud-amèrica i les seves fans col·lapsaven carrers. Ara són un plaer culpable. Amb la perspectiva dels anys les seves cançons han perdut la càrrega emotiva i generacional -recordem que cantaven a les noies que encara consideraven un problema les relacions prematrimonials-, tot i que algunes resulten encara refrescants per la seva irreverència. Això no és però

objecció perquè el grup encapçalat per David Summers i que manté encara la formació original intacta amb Rafa Gutiérrez i Dani Mezquita a les guitarres i Javi Molina a la bateria aconsegueixi que el públic es deixi anar i es malmeti les cordes vocals amb seus grans èxits. Així va passar a Cap Roig aquest dilluns i les cròniques donaran fe que poques vegades s'ha vist l'auditori palafrugellenc tan profundament entusiasmada.

Amb la platea pràcticament plena i un David Summers vestit com si anés a tocar al Rockola, però adornat per un cabell canós, el grup va acometre el concert amb un tema nou seguit d'un gran èxit: En la playa i la celebèrrima Chica Cocodrilo, i a partir d'aquí la cosa va ser un no parar. Tant per part del grup, que van proporcionar un parell d'honestes hores de pop energètic perfectament interpretat -només faltaria: al cap i a la fi porten 29 anys als escenaris-, com per part del públic, que va fer exactament el que s'esperava d'ell: esgargamellar-se amb els grans èxits dels 80, aplaudir discretament els temes dels discos de la nova època d'Hombres G -l'últim és tan recent com del 2011- i recuperar una joventut perduda en què no importava escoltar pop fàcil, perquè la següent cançó de la radiofórmula seria d'algú tan profundament genial com ara Radio Futura i una cosa anava per l'altra.

Així, hi havia alguna cosa profundament tendra en un Summers que s'agenollava perquè el toquessin fans que ja no complirien els 40; en la picardia naïf de temes com Hoy voy a pasármelo bien, Suéltate el pelo Dejad que las niñas se acerquen a mí; en la negació explícita dels anys passats per part d'uns músics que es comporten exactament igual que quan tocaven davant els col·legues de la urbanització de Navacerrada, sense cap mena de referència autoirònica més enllà de reconèixer que algunes cançons "tenen ja molts anys". Te quiero va ser presentada com "una preciosa cançó per aquestes precioses noies que ocupen aquestes precioses grades". Aquest inspiradíssim parlament va seguir-se d'una ovació

Però cap paraula, cap descripció, resulta més cruel que el pas dels anys; i si alguna cosa pot transcendir-ho és sense dubte l'entusiasme, la resistència a deixar-ho de passar bé. Els Hombres G intenten traslladar en dues hores la sensació d'un temps en què potser sí que tothom era més bo i més feliç, i sense dubte se'n surten. Si no te tengo a ti, Nassau i uns bisos finals a base de Venezia, Marta tiene un marcapasos i Devuélveme a mi chica-els sona? Segur que no: tothom coneix aquest tema com a Sufre, mamón- van culminar un espectacle intens en la seva simpleza, perfecte pel que fa a la seva eficàcia, singular en la seva modèstia artística. Alguns van retrobar-se amb la seva joventut, d'altres van portar-hi els seus fills perquè descobrissin una forma de ser pròpia d'altres temps, algunes van sublimar el seu passat fan amb crits sobre l'atractiu físic del cantant. Com resumir tot això en una sola frase? Doncs dient tan sols, per exemple, que va ser una nit feliç.

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/estiu/2012/08/08/cap-roig-deixa/575995.html>